

Det er den sidste Instans, vi skal op til, nemlig Ministeriet, vi ønsker at faa Besked fra dette om, hvorledes det ser paa Forholdene.

Vi maa alle være interesserede i at udstyre Forligsmanden med den fornødne Autoritet. Den Dag, jeg tiltraadte Ministeriet, var der et Spørgsmaal, der straks skulde afgøres, nemlig Spørgsmaalet om Arbejdet med Hensyn til Statens Korn, og der blev øjeblikkelig truffet de fornødne Foranstaltninger til at faa frivillig Arbejds-kraft hertil. Men ellers bad jeg Forligsmanden om at udtale sig for mig om hans Syn paa den øjeblikkelige Situation med Hensyn til de Strejker, der da havde særlig Betydning, om han mente, at Situationen var saaledes moden, at han vilde foretage noget Skridt, idet jo hans Forudsætning maatte være den, at Arbejderne maatte gaa i Arbejde — det var ulovlige Strejker — saaledes at man bagefter kunde forhandle sig til Rette. Forligsmanden udtalte, at han mente, Situationen var saaledes moden, og at han straks vilde gaa i Gang med Sagen. Ærede Medlemmer ved, at han gjorde det Dagen efter; men et Par Dage efter skete der Meddelelse til mig om, at Søfyrbøderne og Sømændene havde forkastet det Grundlag, Forligsmanden havde stillet op. Der var altsaa straks fra Ministeriets Side i Forstaaelse med Forligsmanden givet Arbejderne en Chance for at tage Arbejdet op; da det var sket, uden at Resultat opnaaedes, blev der øjeblikkelig, først fra Indenrigsministeriet og senere fra de andre Ministerier, som havde med lignende Spørgsmaal at gøre, givet Besked, at man ønskede, at den frivillige Arbejds-kraft skulde træde til.

Det er mit Ønske, at det ikke vil vare længe, inden man fra Arbejdernes Side vil forstaa, at det er rigtigst og heldigst ogsaa for dem, at de erklærer sig villige til at gaa i Gang med Arbejdet; og der skal ikke i de Bestræbelser, som naturligt maa udfoldes fra Ministeriets Side for, at Arbejdet kan gaa sin Gang, paa nogen Maade ligge nogen Støtte for, at man skulde søge at bringe Stridighederne til længere Varighed, end nødvendigt er. Men jeg tror ogsaa, det vilde være heldigt, i jo højere Grad der blev en offentlig Mening — som nu heldigvis ogsaa synes at give sig meget stærke Udslag i dette Forhold — for, at man maa vise Varsomhed med Hensyn til Arbejdsstrid, og at overfor ulovlige Strejker bør der fra Samfundets Side ogsaa være stærk Villie til at møde saadanne Ulovligheder i fælles sluttet Trop. Saa tror jeg, at vi

ikke mindst i Arbejdernes Interesse snarest vil kunne naa til sunde og gode Forhold her i Landet.

Situationen er ganske utvivlsomt saaledes, at man i højeste Grad trænger til, at der er Arbejdsfred; der er ingen Tvivl om, at skal de Lønninger, som vi efterhaanden er naaet op til, ikke være Lønninger paa Papiret, men skal de forskellige Erhverv virkelig være i Stand til at udrede disse Lønninger, saa maa der ogsaa arbejdes, saa maa Produktionen virkelig gaa sin Gang, og alle maa bestræbe sig for, at det kan lykkes baade fra Arbejdsgivernes og fra Arbejdernes Side. Det er ikke Ministeriets Mening, og det er ikke min Mening som Indenrigsminister, at jeg noget Øjeblik tænker mig at tage Stilling for den ene eller den anden Part; tværtimod er jeg ganske klar over, at denne Stilling i flere Henseender, forsaavidt den faar med disse Spørgsmaal at gøre, vil kræve, at man søger at være et forsonende Element.

Det ærede Medlem omtalte ogsaa Forholdene vedrørende Forbindelsen med Grønland, og det forekommer mig, at han havde nogen Tilbøjelighed til at mene, at det, som er gjort her, kunde ligesom kaste et noget forsonende Skær over den Mening, vi fra vor Side i øvrigt har om det ærede Medlems og hans Partis Stilling til Strejkerne, og navnlig den indirekte Maade, hvorpaa de efter vor Opfattelse har ydet dem Støtte. Den Betragtning, det ærede Medlem der er inde paa, deler jeg ikke. For det første vil jeg sige, at jeg tror ikke, der overhovedet kan tænkes noget Ministerium, som ikke vilde være klar over, at det var nødvendigt for Danmark at opretholde Forbindelsen med Grønland. Det kunde ikke ske, at man kunde finde sig i, at nogle Strejker traadte hindrende i Vejen i saa Henseende, saa vilde det ganske simpelt blive nødvendigt, at Marinen overtog Forsyningen af Grønland, og at man behandlede det Spørgsmaal som en Sag, til hvilken man udkommanderede Folk. Det ærede Medlem har i øvrigt Ret i de Oplysninger, han gav — det vil jo ogsaa kun være naturligt — blandt hvilke var, at der var truffet Aftale med Rederne om at yde fornøden Tonnage senere, hvis det skulde vise sig, at der kom Vanskeligheder. Men det er selve Besejlingen om at gøre, det er selve Besejlingen af Grønland, der er det væsentlige og vigtigste, og derom vilde jeg gerne sige, at der nu er truffet de fornødne Afgørelser, saaledes at vi er sikre paa, at vi kan holde Besejlingen i Gang. Jeg vil altsaa gerne for at forebygge Mis-